

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Pf.I.20.628/2017/6. szám

A Debreceni Ítéltábla a Bólyai János és Társai Ügyvédi Iroda (címe) által képviselt felperes neve (tartózkodási hely:cím) felperesnek - a K-né F. Zs. jogtanácsos által képviselt **I. rendű alperes neve** (címe) I. rendű és a **Dr. K. T.** jogtanácsos által képviselt **I. rendű alperes neve** (címe) II. rendű alperesekkel szemben személyhez fűződő jogok megsértése miatt indított perében a Miskolci Törvényszék 13.P.20.668/2011/212. szám alatti ítéletével szemben a felperes részéről 213. sorszám alatt és az I. rendű alperes részéről 214. sorszám alatt előterjesztett fellebbezések folytán meghozta a következő

í t é l e t e t :

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja, a per részleges megszüntetésére vonatkozó rendelkezését mellőzi, és a felperesnek az I. rendű alperessel szemben előterjesztett keresetét minden kereseti kérelemre kiterjedően elutasítja.

A felperes által az I. rendű alperesnek fizetendő elsőfokú perköltség összegét 262 500 (kettőszázhatvankétezer-ötszáz) forintra felemeli, a II. rendű alperes részére fizetendő elsőfokú perköltség összegét 200 000 (kettőszázezer) forintra leszállítja, a le nem rótt és az állam által viselendő kereseti illeték összegét pedig 502 500 (ötszázkettőezer-ötszáz) forintban állapítja meg.

Az ítéltábla kötelezi a felperest, hogy fizessen meg 15 napon belül az I. rendű alperesnek 109 375 (egyszázkilencezer-háromszázhetvenöt) forint és a II. rendű alperesnek 100 000 (egyszázezer) forint összegű másodfokú perköltséget.

A le nem rótt 678 000 (hatszázhetvennyolcezer) forint összegű fellebbezési illeték az állam terhén marad.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság a felperesi és I. rendű alperesi fellebbezéssel támadott ítéletében megállapította, hogy az I. rendű alperesi büntetés-végrehajtási intézet azzal a gyakorlatával, hogy a felperesről nem vette le a bilincset a szabad levegőn tartózkodása során, valamint a felperes zárkájában éjszakánként 30 percenként egy gyenge, szórt fényt adó lámpát néhány másodperc időtartamra felkapcsolt, megsértette a felperes emberi méltóságát; azzal a gyakorlatával, hogy a 2009. június 19. és 2010. március 10. napjai közötti időszakban nem tette lehetővé a felperes számára a nem különleges biztonságú

körletben fogvatartottakkal azonos módon a hétvégi telefonálást, megsértette az egyenlő bánásmód követelményét; és azzal az eljárásával, hogy nem engedélyezte a felperesnek, hogy a zárkájában az erre a célra átalakított laptopot használjon a büntetőeljárása során keletkezett bizonyítékok megismerése érdekében és a zárkáján kívül sem biztosított részére számítógépet, megsértette a felperes tisztességes eljáráshoz fűződő személyiségi jogát. Kötelezte az I. rendű alperest, hogy 15 napon belül magánlevélben fejezze ki sajnálkozását az elkövetett jogsértések miatt, és fizessen meg a felperesnek 500 000 Ft összegű nem vagyoni kártérítést. A homloküregpolip és nyakcsigolya kopás kezelésének elmaradásával, a laptop zárkában történő használatának megtiltásával, valamint az éjszakai lámpakapcsolással összefüggésben előterjesztett kártérítési kereset vonatkozásában a pert megszüntette, az előzőeket meghaladóan pedig a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. és II. rendű alpereseknek személyenként 230 550 Ft összegű perköltséget, és megállapította, hogy a perben le nem rótt 337 500 Ft összegű kereseti illeték és az állam által előlegezett 456 021 Ft összegű állam által előlegezett költség az állam terhén marad.

Az ítélet indokolásában rögzített tényállás szerint a felperes 2005. június 2. napjától előzetes letartóztatottként volt fogvatartott, előbb a **F** Büntetés-végrehajtási Intézetben, majd a **S** Fegyház és Börtönben. Fogvatartásának időtartama alatt a **Fővárosi** Ítéltőábra 2008. október 15. napján kelt jogerős ítéletével 2 év és 8 hónap letöltendő börtönbüntetésre ítélte, melynek foganatosítása a **S** Fegyház és Börtönben kezdődött meg, majd arra 2009. június 19. és 2010. szeptember 10. között az I. rendű alperesi büntetés-végrehajtási intézetben került sor.

A 13/1996. (XII.23.) IM rendelet szerinti kártalanítási eljárást követően és az abban született határozattal szemben indult jelen perben a felperes a per 2016. január 22-éig terjedő szakában módosított kereseti kérelmeiben kérte annak megállapítását, hogy az I. és II. rendű alperesek megsértették a személyhez fűződő jogait, elégtétel adásként kérte az alperesek kötelezését arra, hogy az elkövetett jogsértések miatt magánlevélben fejezzék ki sajnálkozásukat, továbbá kérte az I. rendű alperes összesen 3 000 000 Ft összegű, a II. rendű alperes összesen 1 500 000 Ft összegű és az I-II. rendű alperesek egyetemlegesen 500 000 Ft összegű nem vagyoni kártérítés, vagylagosan az I. és II. rendű alperesek egyetemlegesen 4 000 000 Ft összegű nem vagyoni kártérítés megfizetésére kötelezését. Ezen kereseti kérelmeit az alábbi kereseti hivatkozásokra alapította:

A II. rendű alperesi o.... parancsnokság:

- indokolás nélkül döntött a felperes áthelyezéséről az I. rendű alperesi büntetés-végrehajtási intézetbe,
- nem a lakóhelyéhez legközelebb eső büntetés-végrehajtási intézetet jelölte ki a felperes fogvatartási helyéül,
- indokolás nélkül rendelte el és tartotta fenn a felperes különleges biztonságú körleten való elhelyezését,
- az általa hozott országos parancsnoki intézkedések által a feltétlenül szükségesnél nagyobb mértékű izolációnak és korlátozásnak tette ki a felperest.

Az I. rendű alperesi büntetés-végrehajtási intézet vonatkozásában:

- a büntetés-végrehajtás foganatosítása során a feltétlenül szükségesnél nagyobb mértékű izolációnak és korlátozásnak tette ki a felperest azzal, hogy:

- a felperes számára nem biztosította az elhelyezéséül szolgáló zárka és körlet megfelelő fizikai körülményeit (a felperes zárkájában nem biztosított megfelelő természetes világítást, nem biztosított megfelelő mesterséges világítást, nem biztosított megfelelő természetes szellőzést, nem biztosított megfelelő higiéniai körülményeket, míg a körleten a szabad levegőn tartózkodásra kialakított 5 x 4 m-es helyiség horizontális kilátást nem biztosított, a sportolás céljára kialakított helyiség pedig szellőzés hiánya miatt a rendeltetésére alkalmatlan volt),
- a zárkán kívüli mozgatása során minden alkalommal bilincs használatára került sor,
- korlátozásra került a kapcsolattartási joga a telefonálás és látogatófogadás körében,
- nem biztosította a különleges biztonságu körleten történő elhelyezés negatív hatásainak ellensúlyozását,
- hozzájárult ahhoz, hogy a felperesnek a szabadságvesztés végrehajtási fokozatának megváltoztatására irányuló kérelme elutasításra kerüljön azzal az eljárásával, hogy a jutalmazás körében jutalomként nem a saját, hanem más büntetés-végrehajtási intézet által kiszabott fenyítés törléséről rendelkezett.

A 2016. január 22-én előterjesztett kereset-kiterjesztésében a felperes kérte a személyiségi jogai I. rendű és II. rendű alperesi megsértésének megállapítását, valamint elégtétel adásként az alperesek sajnálkozó nyilatkozat kiadására kötelezését és az I-II. rendű alperesek egyetemlegesen 125 000 Ft összegű, továbbá az I. rendű alperes összesen 750 000 Ft összegű nem vagyoni kártérítés megfizetésére kötelezését. Ezen kereseti kérelmeinek alapjául az I. és II. rendű alperesekkel szemben egyaránt hivatkozott arra, hogy a felperessel szemben kiszabott börtönfokozatú szabadságvesztéshez képest súlyosabb hátrányokkal járó, kiemelt biztonságu körleten került sor a büntetésének foganatosítására (125 000 Ft összegű kártérítési igény), míg az I. rendű alperessel szemben hivatkozott továbbá arra, hogy:

- nem tették lehetővé a felperes számára laptop használatát a zárkában és egyéb módon sem biztosították számítógép használatát részére a vele szemben folyamatban volt más büntetőeljáráshoz kapcsolódó eljárási jogai gyakorlásához (250 000 Ft összegű kártérítés),
- a homloküreg polippal és nyakcsigolya kopással összefüggő betegségi tekintetében nem részesítették megfelelő egészségügyi ellátásban (250 000 Ft összegű kártérítés),
- az éjszakai pihenő alatt ellenőrzése körében rendszeresen felkapcsolták az ún. hesszlámpát (250 000 Ft összegű kártérítés).

Az I. és II. rendű alperesek perbeli érdemi ellenkérelmükben a felperesi kereset elutasítását kérték.

Az elsőfokú bíróság a jogi indokolás körében a pert részlegesen - kizárólag a 2016. január 22-i kereset-kiterjesztésben kizárólag az I. rendű alperessel szemben és kizárólag a keresetnek a kártérítés megfizetésére vonatkozó részében - megszüntető rendelkezését azzal indokolta, hogy noha a felperes 2012. február 2. napján szabadult, utóbb, a kereset-kiterjesztés előterjesztésekor ismét fogvatartott volt előzetes letartóztatottként, így a kereset-kiterjesztés előterjesztésekor vonatkoztak rá a büntetés-végrehajtási jogági szabályok, márpedig a laptop használattal összefüggésben a pert megelőző kártérítési határozattal szemben a 30 napos határidőn belül kártérítési keresetét nem terjesztette elő, míg a homloküregpolippal és a nyakcsigolya kopással összefüggő nem megfelelő

egészségügyi ellátására, valamint az éjszakai pihenő alatti lámpa kapcsolásokra alapítottnan pert megelőző kártérítési eljárást nem kezdeményezett. Ezen körülmények miatt pedig a vonatkozó kártérítési keresetek tekintetében a Pp. 157. §-ának a) pontja, valamint a Pp. 130. §-a (1) bekezdésének c) és h) pontjai szerinti permegszüntetésnek van helye.

A II. rendű alperessel szemben előterjesztett keresetet teljes egészében elutasító ítéleti rendelkezését az elsőfokú bíróság azzal indokolta, hogy a II. rendű alperes oldalán jogellenesség egyetlen kereseti hivatkozás tekintetében sem állapítható meg. A felperes különleges biztonságú körleten történő elhelyezésének 2007. április 16-i elrendelése, majd annak az időszakos felülvizsgálatai és ennek során annak időszakos fenntartása a 6/1996. (VII.12.) IM rendelet 45. és 47. §-ain alapultak, egyben az adott jogszabályi rendelkezéseknek megfeleltek. Noha az elrendelést tartalmazó rendelkezés a felperessel közölt indokolást nem tartalmazott, ilyen indokolási kötelezettséget a korabeli jogszabályi környezet nem írt elő, arra figyelemmel pedig, hogy az intézkedés elrendeléséről a felperesnek tudomása volt, a korabeli jogszabályi környezet szerinti jogorvoslati lehetőségét, azaz a panasz előterjesztésének lehetőségét gyakorolhatta (volna), így a jogorvoslati joga nem sérült. A kiemelt biztonságú körleten való elhelyezés elrendelése pedig mérlegelés körébe tartozó döntés, melyből a perbeli esetben nem állapítható meg, hogy az okszerűtlen lett volna, külön figyelemmel arra, hogy adat merült fel a szökésének tervezésére, majd utóbb ezzel összefüggő cselekmény miatt a bűnössége jogerős ítélettel megállapításra is került. A különleges biztonságú körleten pedig a 6/1996. (VII.22.) IM rendelet 47. §-ának (8) bekezdése alapján végrehajtási fokozattól függetlenül helyezhető el fogvatartott, míg az ilyen körleten elhelyezett fogvatartottak az IM rendelet 47. §-a alapján kerülnek szigorúbb, és ehhez igazodóan hátrányosabb feltételek alá. A különleges biztonságú zárkába, illetve körletre helyezés szabályairól szóló **X.** intézkedés alkalmazásával pedig szintén nem követett el jogsértést a II. rendű alperes, figyelemmel arra, hogy az intézkedés keretszabályokat fogalmaz meg, mely összhangban van a már utalt 6/1996. (VII.22.) IM rendelet rendelkezéseivel.

A II. rendű alperes részéről az I. rendű alperesi büntetés-végrehajtási intézet kijelölésére 2009. június 18-án pedig indokoltan és a Bvtvr. 24. §-ában rögzített elhelyezési szabályokat nem sértő módon került sor. A Bvtvr. ugyanis pusztán lehetőségként írta elő, hogy a fogvatartottat lehetőleg a lakóhelyéhez legközelebb eső büntetés-végrehajtási intézetben kell elhelyezni, a perbeli esetben azonban a felperes már 2007. április 16-tól a **S** Fegyház és Börtön különleges biztonságú körletén elhelyezett fogvatartottja volt, áthelyezését az adott büntetés-végrehajtási intézet parancsnoka indokoltan maga kezdeményezte a II. rendű alperesnél, míg az adott időben különös biztonságú körleten kizárólag a **S** Fegyház és Börtönben, valamint az I. rendű alperesi büntetés-végrehajtási intézetben volt a fogvatartás foganatosítható.

Az I. rendű alperessel szemben előterjesztett és az elsőfokú bíróság által alaptalannak minősített kereseti kérelmek és kereseti hivatkozások tekintetében az elsőfokú ítélet az alábbiakat állapította meg:

A felperes által a fogvatartása alatt elszenvedett izoláció és korlátozások alapvetően a különleges biztonságú körleten való elhelyezésének elrendelésével és fogvatartásának az e

szerinti foganatosításával állnak okozati összefüggésben. A különleges biztonságú körleten történő elhelyezés azonban jogszabályi alapokon nyugodott, a II. rendű alperes elrendelésén alapult, a végrehajtása pedig az erre irányuló szabályok szerint történt. Mindez, és az ebből származó hátrányok ezért az I. rendű alperesi foganatosító büntetés-végrehajtási intézetnek a felelősségét nem alapozzák meg. A felperes elhelyezéséről szolgált zárka és körlet fizikai körülményei tekintetében a felperes zárkáját tisztán és fertőtleníttve vette át. A tisztántartása ezt követően az ő feladata volt, az ahhoz szükséges tisztítószeret pedig megkapta. A higiéniai viszonyokkal összefüggésben állított felperesi bőrgyógyászati tüneteknek a nem megfelelőként hivatkozott higiéniai viszonyokkal való összefüggése pedig a perben bizonyítást nem nyert. A felperes 11 m²-es zárkájának ablaka a Y. intézkedésnek megfelelően ugyan kilátás-gátlókkal és ezt meghaladóan pedig ráccsal volt ellátva, az ablak azonban fényáteresztő üvegből készült, és mindkét oldalán nyitható ablaktáblával rendelkezett. Ezen adatok mellett pedig a perben a felperesi oldalról a nem megfelelő természetes fény és természetes szellőzés ténye nem került bizonyításra, mely tényállítással egyébiránt ellen hat a 2009. évben az I. rendű alperesi intézetnél lefolytatott ellenőrzésről készült CPT jelentés is, mely az egyszemélyes zárkák tekintetében azt rögzítette, hogy a fogvatartás tárgyi feltételei egészében véve megfelelőek, a természetes és mesterséges megvilágítás és szellőzés jó színvonalú, a helyiségek tiszták. A mesterséges megvilágítás körében pedig a per adataival igazolt, hogy a felperes mindösszesen 11 m²-es zárkájában előbb hat, majd hét fényforrás biztosította a fényt, így - az előbbieken utalt CPT vizsgálatot is figyelembe véve - a felperesnek a mesterséges megvilágítás hiányosságára vonatkozó hivatkozása sem tekinthető bizonyítottnak. A felperes által a perben hivatkozott látásromlása valamint az I. rendű alperesnél történő elhelyezése közötti okozati összefüggés pedig az erre lefolytatott külön szakértői bizonyítással sem nyert igazolást. A körleten belül a felperes részére napi egy óras szabadlevegőn tartózkodás az erre rendszeresített 5 x 4 m-es területen biztosított volt, mellyel a felperesnek a Bvtvr. 36. § (1) bekezdés k) pontja szerinti joga nem sérült. Az adott sétaudvar kialakításának módját pedig az Állampolgári Jogok Országgyűlési Biztosa is megfelelőnek minősítette vizsgálata során. A kiemelt biztonságú körletrészen elhelyezett elítéltek számára többféle sportszerrel felszerelt 80 m² alapterületű sportterem állt rendelkezésre, mely tekintetében az a felperesi hivatkozás, miszerint az sporttevékenység folytatására alkalmatlan volt, a perben bizonyításra nem került.

A felperessel szemben a bilincs, mint kényszerítő eszköz alkalmazására az annak konkrét szabályait meghatározó egyedi rendelkezés szerint került sor, melynek gyakorlata a szabad levegőn tartózkodás során alkalmazott bilincselést meghaladóan megfelelt a 6/1996. IM rendelet 48. §-ának, valamint azOP. intézkedésben foglaltaknak, és indokolt volt a felperes őrzésének különös biztonsági kockázatára, a fogvatartott szökési szándékára, valamint jelentős küzdősport múltjára is tekintettel. A felperessel szemben a bilincs alkalmazása ezért - a szabad levegőn tartózkodás kivételével - jogsértést nem valósított meg.

A kapcsolattartás körében az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a felperesnek a látogató fogadására vonatkozó joga a Bvtvr. 36. §-a (1) bekezdésének c) pontja, valamint a 6/1996. (VII.12.) IM rendelet 89. §-ának (1) bekezdése szerinti terjedelemben, sőt a helyi intézetparancsnoki rendelkezés alapján ezt meghaladó időbeli terjedelemben a

fogvatartása alatt mindvégig biztosított volt, az a körülmény pedig, hogy a felperes ezen alkalmakkor látogatóival csak biztonsági fülkében érintkezhetett, a 6/1996. (VII.12.) IM rendelet 90. §-ának (2) bekezdésén, valamint az X. intézkedés rendelkezésén alapult, így az adott körben az I. rendű alperes terhére jogsértés nem állapítható meg. A telefonon történő kapcsolattartás pedig a felperes számára a 2009. június 19. és 2010. március 10. napjai közötti időszakban a hétvégi telefonálás kivételével a Bvtvr. 36. § (5) bekezdés c) pontja és az 1-1/116/1998.OP. intézkedés szerint biztosított volt, a rendelkezésre álló adatokból megállapíthatóan az I. rendű alperesi intézet minden esetben lehetővé tette a kért időpontban a telefonálást a felperes számára, sőt a perbeli híváslista adatai szerint a felperes által külön kérelmezett időpontokon kívül is lehetősége nyílt telefonálni.

Alaptalannak minősítette az elsőfokú bíróság a felperes azon kereseti hivatkozását is, miszerint nem biztosította a különleges biztonságú körleten való elhelyezésből fakadó negatív hatások ellentételezését, megállapítva, hogy adott körben az I. rendű alperes a felperes részére szakpszichológussal, valamint lelkésszel is kapcsolattartást biztosított, a felperes részére kulturális tevékenységben való részvételt biztosított, valamint a felperes részére munkavégzést is felajánlott, e mellett a jutalmazásánál is figyelembevételre került az izoláció csökkentése, pl. soron kívüli látogató fogadás, illetve a látogatási idő meghosszabbítása került engedélyezésre, soron kívüli csomagküldés és külső fodrász szolgáltatásának igénybevétele került engedélyezésre.

A felperes büntetés-végrehajtási fokozat megváltoztatása iránti kérelmei körében rögzítette az elsőfokú ítélet, hogy a felperes előbb 2010. április 11-én, majd 2010. június 8-án terjesztett elő ilyen tárgyú kérelmet az annak elbírálására hatáskörrel rendelkező büntetés-végrehajtási bíró felé. Az első kérelmet megelőzően az I. rendű alperes még azt a gyakorlatot folytatta, hogy a jutalmazás körében korábbi, és nem az aktuálisan töltött büntetés időtartama alatt kiszabott fenyítések kerültek a nyilvántartásból törlésre, így az értékelésben a jutalmak és fenyítések ennek megfelelően kerültek feltüntetésre, az utóbbi kérelem időpontjáig az I. rendű alperes ezen gyakorlatán változtatott, és a második kérelemhez kapcsolódó újabb értékelő véleményben a fenyítések és jutalmak már helyesen kerültek feltüntetésre. Abból azonban, hogy mindkét kérelem egyaránt elutasításra került, az következik, hogy az első kérelem elbírálása körében figyelembe vett jutalmak - fenyítések nyilvántartása nem áll okozati összefüggésben az egyébiránt több körülmény mérlegelésén alapuló bírósági döntéssel. Az I. rendű alperes 2010. évig alkalmazott vonatkozó jutalmazási gyakorlata pedig tételes jogi rendelkezésbe egyébiránt sem ütközött.

A homloküregpolippal és nyakcsigolya kopással összefüggő egészségügyi ellátásra alapított kereseti hivatkozást szintén alaptalannak minősítette az elsőfokú bíróság, megállapítva, hogy a felperes az általa e körben hivatkozottakat a perben eredményesen nem bizonyította. Ezzel szemben az I. rendű alperes által csatolt egészségügyi anyagban található orvosszakértői vélemény rögzíti, hogy az I. rendű alperesi intézet ellátó orvosa által a felperes a panaszainak szakvizsgálata céljából a büntetés-végrehajtás központi kórházába, illetve az IMEI-be került utalásra 2010. január 22-én. A felperes viszont 2010. február 1-jén a szakorvosi vizsgálaton való részvételt elutasította. E mellett a **Fővárosi Főügyészség** 2011. január 31. napján kelt átiratából megállapítható, hogy a felperes

orrpolipjával összefüggésben több esetben megtörtént a kivizsgálása, egy esetben pedig a felkínált műtét lehetőségét is visszautasította. A felperesnek a kezelés elutasítására vonatkozó magatartása pedig önmagában kizárja az I. rendű alperes terhére a jogsértés megállapítását.

Az I. rendű alperessel szemben előterjesztett és alaposnak minősített kereseti kérelmek tárgyában az elsőfokú ítélet az alábbiakat rögzíti:

A bilincselés tekintetében az elsőfokú bíróság tényként állapította meg, hogy a felperessel szemben a fogvatartási időtartama alatt a szabad levegőn tartózkodás során is bilincs alkalmazására került sor. Ennek körében rögzítette, hogy noha az I. rendű alperes hivatkozott arra, hogy a felperes egyedi kezelési utasítása szerint a szabadlevegőn tartózkodás során az ajtók zárása után a bilincs eltávolítható, ennek tényleges megtörténtét az I. rendű alperes a perben nem bizonyította, míg a biztonsági előírásoknak megfelelő sétálóudvaron a bilincshasználatnak biztonsági szempontokkal igazolható ésszerű indoka nincs, mert a felperes szökése, illetve maga, vagy más elleni támadás az adott helyzetben kizárt. A büntetés-végrehajtási szempontokkal nem magyarázható, szükségtelen bilincshasználat pedig sérti a fogvatartott emberi méltósághoz fűződő jogát. Az adott jogsértéssel okozott nem vagyoni hátrány kompenzálására alkalmas nem vagyoni kártérítési összeget pedig az elsőfokú bíróság 300 000 Ft-ban határozta meg.

Az éjszakai ellenőrzéshez kapcsolódó lámpakapcsolások tekintetében az elsőfokú bíróság tényállásként azt állapította meg, hogy az I. rendű alperesi intézetparancsnok helyi szabályzatának előírása alapján a felperes elhelyezéséül szolgáló különleges biztonságú körleten lévő zárka esetében a felperes fogvatartásának időtartama alatt 30 percenként zárkaellenőrzés végrehajtására került sor, melyhez kapcsolódóan a felperes zárkájában éjszakánként 30 percenként egy gyenge, szórt fényt adott lámpát kapcsoltak fel néhány másodperc időtartamra. Köztudomású tényként állapította meg az elsőfokú bíróság ehhez kapcsolódóan, hogy ha az éjszakai 8 óra alvási idő alatt 16 alkalommal fényt kapcsolnak a zárkában, az rendkívüli módon megnehezíti az intenzív alvás lehetőségét, így a fogvatartott nyugodt pihenését megnehezíti, vagy egyéntől függően akár ki is zárja azt, ezért az ellenőrzés e módja sértette a felperes emberi méltósághoz fűződő személyiségi jogát.

A hétfévi telefonon történő kapcsolattartással összefüggésben az elsőfokú ítélet rögzítette, hogy azOP. intézkedés korabeli rendelkezése szerint a kiemelt biztonságú körleten elhelyezett elítélt tekintetében a telefonálást a körletrész vezetőjének engedélyéhez és ellenőrzéséhez kötötte. A hétféteken a körletrész vezetőjének távollétében ezért a felperes részére az ellenőrzési lehetőség hiányában nem volt biztosított a telefonon történő kapcsolattartás lehetősége egészen 2010. március 10-éig, amikor is a büntetés-végrehajtás országos parancsnoka engedélyezte az OP. intézkedéstől való eltérést akként, hogy az ellenőrzésre a körletrész vezetőjén kívül más, szolgálatot teljesítő nevelő is jogosult legyen. Az elsőfokú bíróság ezt a 2003. évi CXXV. törvény (a továbbiakban: Ebktv.) szabályait idézve és alkalmazva a felperes egyenlő bánásmódhoz fűződő személyiségi jogának megsértéseként értékelte azzal, hogy a felperes védett tulajdonságaként a különös biztonságú körleten való elhelyezését, a más összehasonlítható helyzetben lévő csoportként pedig az I. rendű alperesi büntetés-végrehajtási intézetben az általános

szabályok szerint fogvatartottakat tekintette. Az adott jogsértéssel okozati összefüggésben álló felperesi hátrányok kompenzálására alkalmas nem vagyoni kártérítést pedig 200 000 Ft összegszerűségben határozta meg.

A laptop és számítógép használat megtagadására alapított felperesi hivatkozás tekintetében az elsőfokú bíróság tényállásként állapította meg, hogy miközben a felperes a más ügyben kiszabott börtönbüntetését töltötte az I. rendű alperesi büntetés-végrehajtási intézetben, vele szemben a Pest Megyei Bíróság előtt 16.B.58/2007 ügyszámon büntetőeljárás volt folyamatban, melyben az eljáró bírói tanács 2009. november 16. napján tájékoztatta az I. rendű alperesi intézetet arról, hogy a felperes részére Activa mobil basic típusú laptop zárkában történő tárolását és annak ellenőrzését követően használatát engedélyezi a büntetőperbeli beadványai elkészítése érdekében. A felperes két ízben terjesztett elő kérelmet az I. rendű alperesi intézet parancsnokához a laptop használatának engedélyezése iránt, ezeket azonban a parancsnok 2009. december 7-én, majd 2010. július 29-én elutasította. A 6/1996. (VII.12.) IM rendelet 6. számú melléklete alapján a laptop zárkában történő tartását a parancsnok egyedileg engedélyezhette volna, ám mivel ennek megtagadására ésszerű, a büntetés-végrehajtási célokkal indokolt magyarázat nélkül került sor, és miután a felperesnek egyéb számítógép sem állt rendelkezésére a büntetőperhez kapcsolódó peranyag-tanulmányozási és beadvány-készítési lehetőségeinek gyakorlásához, ezzel sérült a felperes emberi méltósághoz, ezen belül a tisztességes eljáráshoz fűződő személyiségi joga.

Az elsőfokú bíróság a perköltség viseléséről a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján határozott, a pertárgy értékét 5 625 000 Ft-ban, a felek pervesztességi-pernyertességi arányát pedig 9-91%-ban állapítva meg.

Fellebbezésében a felperes elsődlegesen az elsőfokú ítélet kereset szerinti megváltoztatását, másodlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróságnak a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasítását kérte. Fellebbezésének indokolásában tartalmilag sérelmezte az elsőfokú ítélet részleges permegszüntetésre vonatkozó rendelkezését, hivatkozva arra, hogy a permegszüntetéssel érintett kártérítési keresetek előterjesztését megelőzően a felperes szabadult, így a perbeli időszakot érintő jogsértésekre alapított kártérítési kereset az előzetes büntetés-végrehajtási kártérítési eljárástól függetlenül előterjeszthető volt. A per érdemére vonatkozóan pedig összefoglaló jelleggel megismételte és nyomatékositotta az elsőfokú eljárásban előadott hivatkozásokat.

Az I. rendű alperes az ítélettel szemben előterjesztett fellebbezésében az elsőfokú ítélet részleges megváltoztatását és a felperes keresetének teljes elutasítását kérte. Fellebbezésének indokolásában az alábbiakra hivatkozott:

A szabad levegőn tartózkodás során alkalmazott bilincshasználatra alapított jogsértés tekintetében hivatkozott arra, hogy a pert megelőző kártérítési eljárásnak ez a tényállási alap nem képezte a tárgyát, a felperes első ízben a 2016. január 16-án kelt kereset-kiterjesztésében sérelmezte a szabad levegőn tartózkodás során történő mozgáskorlátozó eszköz alkalmazását, az intézet bilincselési gyakorlatával kapcsolatosan pedig 250 000 Ft

összegű nem vagyoni kártérítési kereseti kérelmet terjesztett elő. Az adott kártérítési követelés tekintetében az előzetes kártérítési eljárás hiányában a per megszüntetésének van helye, míg érdemben egyrészt valótlan, másrészt a felperesi oldalról nem bizonyított, hogy a felperessel szemben a szabad levegőn tartózkodás során bilincselés került volna alkalmazásra. A hatályos jogszabályi előírások és országos parancsnoki szabályozók alapján ugyanis nem is volt lehetséges a szabad levegőn tartózkodás során mozgáskorlátozó eszköz, így bilincs alkalmazása, annak eltávolítása így kötelező volt, mely az egyedi kezelési utasítások alapján a felperes e célra szolgáló területre történő kikísérését követően, az ajtók zárása után meg is történt.

A hétvégi telefonos kapcsolattartás korlátozására alapítottan megállapított jogsértés tekintetében hivatkozott arra, hogy az I. rendű alperes gyakorlata a Bvtvr. 36. §-ának (5) bekezdés c) pontja, valamint az **X.** intézkedésben foglaltak szerint alakult, míg az I. rendű alperesi intézetnek az adott szabályozók megtartása kötelezettsége volt. Az elsőfokú ítélet indokolásában megállapítottakkal szemben pedig az Ebktv. alkalmazási körében a kiemelt biztonságú körletben történt elhelyezés nem minősül védett tulajdonságnak, az ilyen körleten elhelyezett fogvatartott pedig nincs összehasonlítható helyzetben az általános szabályok szerint fogvatartott elítéltekkel.

Az éjszakai zárkaellenőrzésekhez kapcsolódóan alkalmazott lámpakapcsolás tekintetében megállapított jogsértés vonatkozásában hivatkozott arra, hogy a takarodótól az ébresztőig terjedő időintervallumban is szükségszerű a fogvatartás rendjének és biztonságának fenntartása, ennek körében az őrzési és ellenőrzési tevékenység ellátása, melyhez kapcsolódóan azOP. intézkedés 79. pontja is előírja, hogy a zárkákban az éjszakai ellenőrzésre alkalmas világítási rendszert kell kialakítani. Az éjszakai ellenőrzés során történő hessz-lámpakapcsolás az ellenőrzés jogszerű célját szolgálja, az a büntetés-végrehajtás rendjének és biztonságának fenntartásához nélkülözhetetlen, a felperes esetében pedig ez szükséges mértékben, nem aránytalan vagy a szükségesnél nagyobb mértékű zavarással valósult meg.

A laptop használatának megtagadására alapítottan megállapított jogsértés vonatkozásában hivatkozott arra, hogy az adott kérdéskörben a felperesnél, mint elítéltnél tartható tárgyak körének meghatározása nem tartozott a vele szemben eljáró büntetőbíróság hatáskörébe, az engedélyezés tekintetében az intézetparancsnoknak jogszabályon alapuló mérlegelési jogköre volt, az I. rendű alperes magatartásának jogellenessége így nem állapítható meg. Mérlegelési jogkörben hozott döntése pedig összhangban állt a különleges biztonságú körletrészen történő elhelyezésre, mint biztonsági intézkedésre vonatkozó jogszabályi és országos parancsnoki intézkedésekkel is. Az I. rendű alperes pedig 2009. október 2. napján a felperes ügyében eljáró büntetőbíróság felé jelezte, hogy az intézetnek nem áll módjában a felperes részére megküldött CD-lemezek tanulmányozásának biztosítása, ám a Be. 253. §-ának (2) bekezdése alapján amennyiben a bíróság biztosítja saját helyiségben a megküldött anyagok tanulmányozásának lehetőségét, úgy ezen irattanulmányozásokra a büntetés-végrehajtási intézet a felperest előállítja. Mindezekkel pedig az I. rendű alperes a felperes büntetőeljárási jogainak biztosítása során a tőle elvárható módon járt el, így felróhatóság nem terheli.

A II. rendű alperes fellebbezési ellenkérelmében a vele szemben előterjesztett keresetet elutasító részében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte.

Az ítéletábra megállapította, hogy a felperes fellebbezése az elsőfokú ítélet részleges permegszüntetésről rendelkező részét érintően alapos, ezt meghaladóan nem alapos, míg az I. rendű alperes fellebbezése alapos az alábbiak szerint:

Az elsőfokú bíróság a per részleges megszüntetéséről a per folyamán, 2016. január 22-én előterjesztett és az elsőfokú ítélet rendelkező részében körülírt kártérítési kereseti kérelmek tárgyában azzal az indokolással rendelkezett, hogy azok előterjesztésekor a felperes előzetes letartóztatottként büntetés-végrehajtási intézetben fogvatartott személy volt, ezért a vonatkozó kártérítési követelésének érvényesítésére a büntetés-végrehajtási jogági szabályok vonatkoznak, melyek alapján az igényérvényesítése a büntetés-végrehajtási kártérítési eljáráshoz kötött, és a közvetlen bírósághoz fordulás joga nem illette meg. Ezzel az indokolással szemben az ítéletábra a perbeli adatok alapján megállapította, hogy a felperes az I. rendű alperesnél végrehajtott és az érintett kártérítési kereseti kérelmei alapjául hivatkozott fogvatartását követően előbb másik büntetés-végrehajtási intézetbe áthelyezésre került, majd 2012. február 2. napján szabadult. A szabadulásával pedig a korábban fennállt büntetés-végrehajtási jogviszonyban elszenvedettként hivatkozott károk tekintetében a közvetlen bíróság előtti igényérvényesítés lehetősége számára megnyílt, mely értelmezés egységesen következik úgy a perbeli fogvatartás időtartama alatt és a jelen per megindításakor hatályban volt 1979. évi 11. számú törvényerejű rendelet (a továbbiakban: Bvtvr.) 35. §-ának (1) és (2) bekezdései, valamint a 13/1996. (XII.23.) IM rendelet 1. §-ának (2) bekezdése, valamint 8. §-ának (2) bekezdése rendelkezéseiből, mind az érintett kereseti kérelmek előterjesztésének 2016. január 22-i időpontjában hatályban volt 2013. évi CCXL. törvény (Btv.) 143. §-a és a 12/2014. (XII.16.) IM rendelet szabályai alapján. A korábbi büntetés-végrehajtási jogviszonyra alapított kártérítési követelések tekintetében az így megnyílt közvetlen bíróság előtti igényérvényesítés lehetőségét pedig a továbbiakban már nem érinti az, ha a károsult a későbbiekben újra (újabb) büntetés-végrehajtási jogviszonyba kerül fogvatartottként. A közvetlen bíróság előtti igényérvényesítés pedig kiterjed a már folyamatban lévő peres eljárásban az újabb kártérítési követelésnek keresetváltoztatás, keresetkiterjesztés formájában történő előterjesztésére is.

A fentiekre tekintettel az ítéletábra megállapította, hogy a részleges permegszüntetéssel érintett kereseti kérelmek tárgyában a per megszüntetésének a Pp. 157. §-ának a) pontja szerinti feltétele - a Pp. 130. §-ának (1) bekezdés c), és h) pontjaira történő visszautalás mellett - nem állt fenn, ezért az erre vonatkozó elsőfokú ítéleti rendelkezést a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján mellőzte. Figyelemmel arra azonban, hogy az elsőfokú ítélet a permegszüntetéssel érintett kártérítési követelések jogalapjára vonatkozóan érdemi elbírálást tartalmaz (az azonos jogalapon előterjesztett objektív személyiségi jogi szankciók érdemi elbírálása folytán), a perbeli esetben ez a körülmény a Pp. 253. §-ának (3) bekezdésében foglaltakra is tekintettel nem képezi akadályát annak, hogy a másodfokú bíróság valamennyi perbeli kereseti kérelemre kiterjedően érdemben hozzon másodfokú határozatot.

Az ügy érdemében a II. rendű alperessel szemben előterjesztett kereseti kérelmek, valamint az I. rendű alperessel szemben előterjesztett és az elsőfokú bíróság által jogalapjában alaptalannak minősített kereseti kérelmek tárgyában az ítélőtábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a releváns tényállási kört helyesen állapította meg a perbeli adatok és bizonyítékok alapján, a vonatkozó jogszabályi környezet helyes idézése és alkalmazása mellett pedig érdemben is helyesen határozott a felperesi kereset ezen részének elutasításáról, míg figyelemmel arra is, hogy a felperesi fellebbezés az elsőfokú eljárásban előadottakhoz képest novumot nem tartalmaz, így az ítélőtábla e körben a Pp. 254. §-ának (3) bekezdése alapján azok megismétlése nélkül pusztán visszautal az elsőfokú bíróság ítéletében részletesen rögzített helyes indokokra.

Eltér azonban az ítélőtábla az elsőfokú bíróságnak az I. rendű alperes személyiségi jogi felelősségét megállapító és annak szankcióiról rendelkező ítéleti rendelkezéseinek indokolásától az alábbiak szerint:

A szabad levegőn tartózkodás során alkalmazott bilincselés tényállási részében a Pp. 3. §-ának (3) bekezdése és 164. §-ának (1) bekezdése alapján a perben helyesen nem az I. rendű alperest, hanem a felperest terhelte a bizonyítási teher. Az I. rendű alperesnek az elsőfokú eljárásban előterjesztett vitató nyilatkozata (189. sorszám alatti előkészítő irat utolsó bekezdése) mellett pedig a perben a felperesi oldalról eredményesen bizonyításra nem került, hogy a szabad levegőn tartózkodásának időtartama alatt a bilincs alkalmazására sor került volna. A bizonyítottság hiányában ezért az adott tényállási elem az ítéleti tényállás részeként nem állapítható meg, melyből következik, hogy arra alapítottn az I. rendű alperesnek sem a személyiségi jogi, sem a kártérítési felelőssége nem állapítható meg.

Az éjszakai ellenőrzésekhez kapcsolódó lámpahasználat körében az ítélőtábla kiegészíti az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást annyiban, hogy a peres iratokhoz becsatolt és a Győri Ítélőtábla Pf.III.20.012/2016/5. szám alatti ítéletének (191. sorszám alatti irat) indokolása alapján rekonstruálhatóan az alkalmazott ún. hessz lámpa 25 W teljesítményű, míg a perbeli adatok alapján megállapíthatóan a felperes elhelyezésére szolgált zárka 11 m² alapterületű volt. Ugyancsak a Győri Ítélőtábla peres iratokhoz becsatolt és hivatkozott ítéletének az indokolásából rekonstruálható, hogy a felperes korábbi fogvatartásának 2007. november 22-i időpontjában a **S** Fegyház és Börtönben öngyilkosságot kísérelt meg, míg a jelen perrel érintett szabadságvesztés- büntetésének kiszabására büntetés-végrehajtási intézetből történő szökésének előkészülete miatt került sor. Az adott körülmények mellett pedig a különleges biztonsági kockázatot jelentő, és ezért különleges biztonságú körletben elhelyezett felperes fokozott ellenőrzése és felügyelete - mely az I. rendű alperesi büntetés-végrehajtási intézet jogszabályon alapuló kötelezettsége volt - ésszerűen indokolja a büntetés-végrehajtási feladatok teljesítése körében a takarodótól az ébresztőig terjedő éjszakai időintervallumban a felperesi fogva tartott rendszeres, 30 percenkénti ellenőrzését, és ehhez a korabeli állapotok szerint alkalmazott kisteljesítményű és az elsőfokú bíróság által is megállapítottan gyenge, szórt fényt adó lámpa néhány másodperc időtartamra történő rendszeres felkapcsolását. Az adott eljárás ezért az adott körülmények között nem minősíthető a felperesi fogvatartott személye, személyisége elleni támadásként, hanem a büntetés-végrehajtási feladatok ellátása érdekében kifejtett, e

szempontból nem szükségtelen és nem aránytalan, nem indokolatlanul túlzó intézkedés. Mint ilyen pedig ezért az adott körülmények között önmagában személyiségi jogsértést nem valósít meg, ezért erre alapítottn az I. rendű alperes személyiségi jogi felelősség nem terheli.

A fogvatartottakat megillető kapcsolattartási jog keretébe tartozó távbeszélő (telefon) használatának jogával összefüggésben az ítélet táblája - a hasonló tényállás mellett a felperes által hivatkozott Győri Ítélet táblája Pf.III.20.012/2016/5. számú ítéletében kifejtett jogi állásponttól eltérő jogértelmezésre helyezkedve - rögzíti, hogy e jog tekintetében nem minősíthető a felperesnek a 2003. évi CXCV. törvény (Ebkvtv.) 8. §-a szerinti védett tulajdonságának sem az ott taxatív felsorolt tulajdonságok, sem a I) pont alapján az a helyzete, hogy az egyébként börtönfokozatú szabadságvesztés-büntetésének végrehajtása különös biztonságú körleten került elrendelésre. Az itt taglalt jog tekintetében nem volt továbbá vele összehasonlítható helyzetben az általános szabályok szerint fogva tartott személyek csoportja. A különleges biztonságú körleten történő elhelyezés elrendelése ugyanis épp speciális szabályok alá vonta a felperest az általános szabályok szerint fogva tartottak csoportjához képest, így a büntetés-végrehajtási jogi helyzetük épp ebből eredően vált differenciálttá. Ebből következően az egyenlő bánásmód követelményének, tartalmilag az Ebkvtv. 8. §-a szerinti hátrányos megkülönböztetésnek az elsőfokú ítélet szerinti megállapítása és indokolása nem helytálló. Ezzel szemben a felperesnek, mint különös biztonságú körletben elhelyezett fogva tartottnak a vonatkozó jogát részben a Bvtvr. 36. §-ának (5) bekezdés e) pontja, részben pedig a különleges biztonságú körletes fogvatartottak vonatkozásában a fogvatartottak különleges biztonságú zárkába, illetve körletbe helyezésének szabályairól szóló X. intézkedés szabályozta, melyek irányadóak és egyben kötelezőek voltak az I. rendű alperes eljárására. Ezek közül az előbb utalt jogszabályi rendelkezés akként szólt, hogy: „távbeszélő használatára a büntetés-végrehajtási intézet lehetőségei szerint jogosult”, míg az utóbb utalt intézkedés kötelezően írta elő a körletrész vezetőjének ellenőrzését. Ezen rendelkezések tükrében pedig az állapítható meg, hogy az I. rendű alperes nem pusztán az egyenlő bánásmód követelményéhez fűződő személyiségi jogot nem sértette meg azzal, hogy 2010. március 10-éig a körletrész vezetőjének ellenőrzési lehetősége hiányában, és kifejezetten ezen okból a hétvégi napokon a telefonos kapcsolattartás lehetőség a felperes részére nem minden esetben biztosította, hanem az is, hogy az eljárására irányadó jogszabályi mércét általában sem sértette. Erre tekintettel pedig az elsőfokú ítélet megállapításaival szemben a vonatkozó körben az I. rendű alperes terhére sem személyiségi jogi, sem kártérítési felelősség nem állapítható meg.

A laptop és számítógép birtoklására, valamint használatára alapítottn megállapított jogsértés tekintetében az ítélet táblája elsődlegesen rögzíti, hogy a tisztességes eljáráshoz fűződő jogot a jelenlegi bírói gyakorlat nem ismeri el önálló személyiségi jogként, így a vonatkozó tényállási környezet az emberi méltósághoz fűződő személyiségi jog kontextusában értékelhető és bírálható el. Az I. rendű alperes által helyesen hivatkozottak szerint ugyanakkor a felperessel szemben folyamatban volt büntetőügyben eljáró bíróság a 6/1996. (VII.12.) IM rendelet 29/A. §-ának (1) bekezdése és 237. §-ának (1) bekezdései figyelembevételével az adott kérdésben nem minősült a rendelkezési jogkör gyakorlójának, ezért a büntetőügyben eljáró bíróság perbeli engedélyező határozata az I. rendű alperesre

kötelezettséget nem rótt. E mellett a hivatkozott IM rendelet 47. §-ának (3) bekezdés g) pontja, valamint 6. számú mellékletének 4.) pontja alapján az I. rendű alperesi intézet parancsnokának a mérlegelésen alapuló döntési jogkörébe tartozott annak elbírálása, hogy a felperes, mint fogvatartott magánál tarthat-e és használhat-e bármilyen típusú laptopot, illetőleg számítógépet. A közhatalmi jogkörben eljáró szerv mérlegelési jogkörben meghozott döntése ugyanakkor csak akkor minősülhet személyiségi jogsértőnek, egyben kártérítési felelősséget megalapozónak, ha az nyilvánvalóan és kirívóan okszerűtlen. A perbeli esetben azonban, figyelemmel a felperes fogvatartásának fokozott biztonsági kockázatára, a korábbi szökési kísérletére, valamint a korábbi öngyilkossági kísérletére egyaránt, a vonatkozó döntés ilyen, nyilvánvaló és kirívó okszerűtlenségi hibában nem szenved, az a felperessel, mint speciális jogállású fogvatartottal szemben a büntetés-végrehajtási feladatok szükségszerű és hatékony, a bármely jellegű veszélyhelyzetet elhárítani törekvő megvalósításával önmagában indokolható. A felperes számára pedig a vele szemben folyamatban volt büntetőügyben az iratbetekintés más, hagyományos módja biztosított volt. Mindezekre együttesen tekintettel az ítéletábra megállapította, hogy a vonatkozó tényállási alapon az I. rendű alperes személyiségi jogi felelőssége szintén nem állapítható meg.

A fentiekben indokoltakra tekintettel az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján a rendelkező részben foglaltak szerint részben megváltoztatta, és az elsőfokú ítéletnek a per részleges megszüntetésére vonatkozó rendelkezését mellőzte, a felperesnek az I. rendű alperessel szemben előterjesztett keresetét pedig minden kereseti kérelemre kiterjedően elutasította. Az elsőfokú pertárgyértéket az ítéletábra az elsőfokú bíróságtól eltérően az I. rendű alperessel szemben előterjesztett kereseti kérelem tárgyában 4 375 000 Ft-ban, a II. rendű alperessel szemben előterjesztett kereseti kérelem tárgyában pedig 4 000 000 Ft-ban határozta meg, így az egyébként az állam által viselendő le nem rótt kereseti illeték összegét 502 500 Ft-ban állapította meg, az elsőfokú perköltségről pedig a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján határozva, az I. rendű alperes javára megítélt perköltséget 262 500 Ft-ra felemelte, míg a II. rendű alperes javára megítélt perköltséget 200 000 Ft-ra leszállította, mely perköltség mindkét alperes tekintetében a velük szemben előterjesztett kereseti kérelmek alapján számított pertárgyértékhez igazított és a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. §-a (2) bekezdésének a) pontja szerint megállapított jogtanácsosi munkadíjat foglalja magába.

A másodfokú eljárásban a pertárgyérték a felperesnek az I. rendű alperessel szemben előterjesztett fellebbezése tárgyában 3 875 000 Ft, a II. rendű alperessel szemben előterjesztett fellebbezése tárgyában 4 000 000 Ft, míg az I. rendű alperes által előterjesztett fellebbezés tárgyában - figyelemmel arra, hogy az a személyiségi jogsértés objektív szankcióira is kiterjedt, - az illeték szempontjából a meg nem határozható pertárgyértékhez, míg a jogtanácsosi munkadíj alapjaként az 500 000 Ft összegű kártérítési összeghez igazodik. Az ítéletábra ezen fellebbezési értékek alapján a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése szerint kötelezte a másodfokú eljárásban pervesztes felperest az I. rendű alperes javára összesen 109 375 Ft, míg a II. rendű alperes javára 100 000 Ft összegű, és az alpereseket képviselő jogtanácsosok részére a hivatkozott IM rendelet 3. §-ának (2) bekezdésének a) pontja és (5) bekezdése alapján megállapított munkadíját magába foglaló perköltség megfizetésére azzal, hogy a teljesítési határidő a Pp. 217. §-

ának (1) bekezdésén alapul, míg a felperes részére engedélyezett teljes személyes költségmentességre figyelemmel határozott akként, hogy a mindösszesen 678 000 Ft összegű le nem rótt fellebbezési illeték az állam terhén marad.

Debrecen, 2018. január 11.

Dr. Pribula László s.k. a tanács elnöke, Dr. Tóth Endre Tamás s.k. előadó bíró, Dr. Bakó Pál s.k. bíró

A kiadmány hiteléül:

tisztviselő